

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/193/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5709206008
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5709206008.15

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu P. O., G.. XX.XX.XXXX, K. M. - J., Q. A. XXXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Jánom Reptišom, advokátom so sídlom v Žiari nad Hronom, Námestie Matice Slovenskej 4, proti žalovanému O. I., O. A. A. Z. M., B. Š. XXXX/X, IČO: 33 926 069, právne zastúpenému Mgr. Petrom Gilanom, advokátom so sídlom v Martine, Kukučínova 1, v konaní o zaplatenie 2652,- € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je žalobcovi povinný zaplatiť sumu 468,- eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 15.10.2011 do zaplatenia, to všetko do troch dní or právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba z a m i e t a .

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 9.6.2009, spresnenou podaním zo 14.8.2009 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 5040,-€ spolu s 9%-ným úrokom z omeškania ročne od 9.6.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania. Túto sumu požadoval žalobca titulom cestovných náhrad za 17 pracovných ciest vykonaných v roku 2006 pri pobyte v zahraničí nad dvanásť hodín vo výške 765,-€ , za 53 pracovných ciest pri pobyte v zahraničí nad dvanásť hodín v sume 2385,-€ a za 42 pracovných ciest v zahraničí pri pobyte v zahraničí nad dvanásť hodín v sume 1890,-€.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že v predmetných rokoch pracoval u žalovaného, ktorý je jeho bývalý zamestnávateľ ako vodič nákladného automobilu do 3,5 tony na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.7.2006, pričom pracovný pomer mu vznikol od 1.8.2006. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú. V čase podania žaloby už žalobca nebol zamestnancom žalovaného. Pracovný pomer žalovaného bol ukončený podľa § 63 ods.1 písmeno b/ Zákonníka práce výpoveďou po uplynutí dvojmesačnej výpovednej doby dňa 31.1.2009. V zmysle pracovnej zmluvy v rokoch 2006 až 2009 žalobca u žalovaného vykonával prácu vodiča motorového vozidla s tým, že bol žalovaný vysielaný na prepravu - služobné cesty v zmysle pokynov a zmluvných záväzkov. Žalobca na základe pokynov svojho zamestnávateľa vykonával pracovné cesty do Nemecka, konkrétne do Mníchova, do firmy Krauss Maffei, pričom firma žalovaného vykonávala prepravu tovaru pre túto firmu z Martina. Čo sa týka výkonu služobných ciest, žalovaným žalobcovi nebola poskytovaná zálohová platba na krytie potrieb cestovných nákladov, prípadne čerpania pohonných hmôt, alebo nepredvídaných výdavkov na služobnej ceste. Žalovaný to riešil tým spôsobom, že žalobcovi poskytol firemnú kartu, na základe ktorej mohol žalobca čerpať pohonné hmoty, v prípade nepredvídaných okolností, avšak bez práva použitia uvedených finančných prostriedkov pre osobné účely a v prípade, že by bolo nutné použiť finančné prostriedky z tejto karty, takúto skutočnosť musela odôvodňovať mimoriadna okolnosť spočívajúca v nepredvídateľných okolnostiach a prípadnej potreby dlhšieho zdržania sa v zahraničí počas služobnej

cesty, než sa predpokladalo. V jednom prípade takto žalobca použil 20,--€, ktoré však bol povinný žalovanému vyúčtovať. Žalovaný nebral do úvahy skutočnosť, že na základe opatrenia Ministerstva financií mal žalobca právo v zmysle ustanovenej základnej sadzby na stravné v zahraničí. Na základe opatrenia Ministerstva financií pre výkon zahraničných pracovných ciest do Nemecka počas výkonu týchto pracovných ciest bola určená základná sadzba stravného 45,--€. Napriek tomu, že žalovaný mal povinnosť poskytovať takúto sumu žalobcovi pri započatí zahraničnej pracovnej cesty, tieto zálohové platby nerealizoval, ani v jednom prípade nedošlo k vyplateniu zálohovej platby na úhradu stravného pri zahraničnej pracovnej ceste do Nemecka. Takáto povinnosť pre žalovaného vyplývala aj zo Zákona č.283/2002 Z.z. o cestovných náhradách. Žalobca vykonával zahraničné cesty motorovými vozidlami ev.č. M.-XXXBP, M.-XXX-K., M.-XXX-K., M.-XXX-K. Q. M.-XXX-K. E. M. A.. Náhrady cestovných výdavkov a to konkrétne diét pri vyššie spomínaných pracovných cestách v zahraničí však žalovaný žalobcovi neposkytol ani na základe jeho písomných výziev a z toho dôvodu bol žalobca po ukončení pracovného pomeru nútený obrátiť sa na súd.

V pôvodne podanej žalobe žalobca nešpecifikoval, v ktorých dňoch vykonal pracovnú cestu v jednotlivých rokoch uvedených v žalobe.

Ďalším podaním zo dňa 20.4.2010, ktoré žalobca predložil na pojednávaní dňa 22.4.2010 (čl.98-100) žalobca špecifikoval, v ktorých dňoch vykonal pracovné cesty v roku 2007 a v roku 2008, uviedol, že v týchto rokoch spolu uskutočnil 79 jazd, takže jeho nárok pri sadzbe stravného v Nemecku za jeden deň 42,-€, predstavoval sumu 3318,-€. Je zrejmé, že žalobca už neuplatňoval nárok za pracovné cesty vykonané v roku 2006 a oproti pôvodne podanému návrhu svoj nárok obmedzil na sumu 3318,-€. Pôvodne uplatňovaný nárok tak obmedzil o sumu 1722,-€.

Následne však žalobca podaním zo dňa 20.10.2010, ktoré na súd došlo 28.10.2010 (čl. 124-131) znovu rozšíril nárok a požadoval priznať náhradu za 17 ciest vykonaných v roku 2006 v dátumoch tam uvedených, ďalej za 26 pracovných ciest vykonaných v roku 2007 v dátumoch tam uvedených a za 41 jazd vykonaných v roku 2008 v dátumoch tam uvedených (mimo jazd duplicitne uvádzaných v tabuľke) a spolu s jazdou vykonávanou dňa 7.1.2008 až 8.1.2008. Celkovo takto uplatnil posledným podaním nárok na cestovné náhrady za 84 ciest pri cestovnej náhrade v sume 42,-€ za jednu cestu, čo v prepočte predstavovalo sumu 3528,-€. Takúto zmenu žaloby oproti podaniu zo dňa 20.4.2010, kde uplatňoval len titulom jazd tam uvedených sumu 3118,-€ súd na poslednom pojednávaní uznesením vyhláseným podľa § 95 ods.1 O.s.p. pripustil a vzhľadom na pôvodne uplatnený návrh vo výške 5040,-€ súd týmto rozsudkom podľa § 96 ods.1 O.s.p. konanie o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1512,-€, čo predstavuje rozdiel medzi pôvodne uplatnenou sumou 5040,-€ a sumou 3528,-€ zastavil spolu s nárokom na príslušenstvo z tejto sumy.

Vo svojej výpovedi potom žalobca uviedol, že v rokoch uvádzaných v žalobe, teda v rokoch 2006 až 2008 bol žalovaným opakovane vysielaný do zahraničia, kde vozil tovar do Mníchova v Spolkovej republike Nemecko pre firmu Krauss Maffei. Cesty boli vykonávané motorovým vozidlom značky Mercedes evidenčných čísel uvádzaných v žalobe. Každé motorové vozidlo malo aj svoju knihu jazd, alebo knihu o evidencii prevádzky motorového vozidla, kde sa zapisovala vykonaná cesta, nástup na pracovnú cestu, meno vodiča, i ukončenie pracovnej cesty. V knihe sa vyznačovala aj 30.minútová oddychová prestávka, ktorá sa musela uskutočniť po 4.hodinách jazdy. Niektoré jazdy si samotný žalobca zapisoval do kalendára, ktorý potom následne v konaní predložil. Zamestnávateľ však nevystavoval pre svojich zamestnancov, takzvaný cestovný príkaz (cestšák). Okrem knihy o prevádzke motorového vozidla tak žalobca so sebou do zahraničia nosil len doklady, ktoré sa týkali vozeného tovaru. Žalobca tvrdil, že po ukončení pracovnej cesty si vždy vyplnil cestovný príkaz, kde si aj vypočítal cestovné náhrady vo forme stravného, na ktoré by mu vznikol pri pracovnej ceste nárok, a ten predkladal žalovanému po každej pracovnej ceste. Tlačíva si obstarával sám. Žalovaný ako jeho zamestnávateľ mu však nikdy neposkytol zálohu na stravné, a nikdy mu ani nepreplatil cestovné náhrady vo forme diét. Prvýkrát mimo predkladania cestovných príkazov, alebo vyúčtovania pracovnej cesty potom žalobca žalovaného vyzval na preplatenie diét za dané roky uvedené v žalobe listami zo dňa 7.1.2009 a následne zo dňa 9.2.2009. Žalobca vykonával pracovné cesty aj do Českej republiky, alebo do Rakúska, ale tie trvali kratšie, než 12.hodín. Len pri cestách do Mníchova v Spolkovej republike Nemecko sa zdržal v zahraničí viac

ako 12.hodín. Vyplnené vyúčtovanie pracovnej cesty predkladal priamo žalovanému v jeho kancelárii, svedkov na to nemal.

Táto skutočnosť, ohľadne predkladania vyúčtovania pracovnej cesty sa však v konaní nepreukázala.

Žalovaný sa k žalobe prvýkrát vyjadril v odpore voči platobnému rozkazu, ktorým súd najskôr vo veci rozhodol.

V odpore zo dňa 22.9.2009 žalovaný uviedol, že nepopiera, že žalobca bol u neho zamestnaný ako vodič automobilu v čase od 1.8.2006 do 31.1.2009 a nepopiera ani skutočnosť, že žalobca pre žalovaného počas trvania pracovného pomeru vykonal niekoľko pracovných ciest do Mníchova. Tvrdil však, že nedlhuje žalobcovi žiadnu peňažnú čiastku za stravné pri zahraničnej pracovnej ceste, preto ani nemôže byť zaviazaný k náhrade stravného za zahraničné pracovné cesty, príslušných úrokov a trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. Preto považoval nárok žalobcu za nedôvodný.

Na pojednávaniach prostredníctvom právneho zástupcu potom žalovaný argumentoval spočiatku tvrdením, že nárok žalobcu je nepreskúmateľný vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nešpecifikoval v pôvodnej žalobe, v ktorých dňoch vykonával pracovné cesty a tvrdil, že pracovné cesty do Mníchova, na ktoré bol vysielaný aj žalobca v rokoch 2006-2008 bolo možné vykonať pod 12 hodín v zahraničí. Žalovaný tvrdil, že vysporiadal všetky pracovno-právne nároky žalobcu z pracovného pomeru a nemá voči nemu žiadnu podlžnosť. Navyše tvrdil, že žalobca nevyúčtoval ani jednu pracovnú cestu v zmysle § 36 ods.3 vtedy platného Zákona o cestovných náhradách a preto nemohla žalovanému vzniknúť povinnosť uvádzaná v § 36 ods.4 Zákona o cestovných náhradách, teda vyplatiť žalobcovi cestovné náhrady vo forme stravného. Žalovaný nepredložil záznamy o prevádzke motorových vozidiel uvedené v žalobe tvrdiac, že sa mu stratili pri sťahovaní firmy, predložil len tri knihy jász. Rovnako neskôr nedokázal predložiť ani záznamy o dochádzke žalovaného do práce v rokoch 2006-2008 s rovnakým odôvodnením, že sa mu stratili pri sťahovaní firmy. Prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že vo firme žalovaného nebol zaužívaný v rokoch 2006-2008 postup, že by pred pracovnou cestou zamestnávateľ vystavil pracovníkovi cestovný príkaz. V záverečnom návrhu potom žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietal, že v rokoch 2006-2008 žiadny zo zamestnancov žalovaného neuplatňoval cestovné náhrady a podľa názoru žalovaného žalobca tak neurobil napriek podaniu žaloby spôsobom, ktorý predpokladá Zákon o cestovných náhradách, a totiž, že by pracovnú cestu vyúčtoval do 10 dní od jej ukončenia. Ak si žalobca začal uplatňovať nároky za pracovné cesty posledným podaním na súd došlým 28.10.2010, vzniesol námietku premlčania za pracovné cesty, ktoré boli vykonané do 27.10.2007, teda do obdobia troch rokov pred dôjdením tohto podania, nakoľko až týmto podaním žalobca dostatočne konkretizoval svoje nároky. Spochybnil dôkazy predložené žalobcom a totiž výpisy z telefónnych účtov žalobcu a výpisy z účtu žalobcu v banke, ktorým žalobca preukazoval vykonanie pracovných ciest tým, že preukazoval uskutočňovanie telefonických hovorov, alebo prijímanie, či odosielanie SMS správ v zahraničí, prípadne čerpanie z účtu v Slovenskej banke v zahraničí.

Žalovaný potom vo svojej výpovedi potvrdil, že žalobcu, v rokoch uvádzaných v žalobe, zamestnával, a tvrdil, že nároky žalobcu vyporiadal, pretože žalobcovi poskytoval stravné lístky, na základe ktorých sa žalobca mohol stravovať v tuzemsku. Potvrdil tiež, že pre žalobcu nikdy nevypisoval príkazy na jazdu, resp. cestovné príkazy a žalobca mu vyúčtovanie pracovných ciest nikdy nepredložil. Uviedol tiež, že vodiči si vypisovali knihy jász, ktoré sa nachádzali v jednotlivých motorových vozidlách značky Mercedes, ktoré vlastnil, avšak väčšina z nich sa mu stratila pri sťahovaní firmy. Cesty, ktoré vykonávali jeho zamestnanci do Nemecka trvali aj menej ako 12 hodín, niekedy však viac ako 12.hodín. Tiež uviedol, že svojím vodičom neposkytoval tzv. diéty, teda cestovné náhrady vo forme stravného vo valútách. K dispozícii mali stravné lístky v hodnote 100,--Sk, ktorými mohli čerpať stravu na území SR. Na druhej strane však mali platobnú firemnú kartu, s ktorou sa mohli dostať na firemné účty, takže v prípade potreby, ak potrebovali byť náhle ubytovaní z nejakého nepredvídateľného dôvodu v zahraničí, po telefonickej kontakte s nimi im dovolil, že môžu ísť na hotel a môžu čerpať z tejto firemnej karty. Na jazdu pre firmu Krauss Maffei vodiči nastupovali približne okolo 20,00 až 21,00 hod. predchádzajúceho dňa s tým, že v Mníchove museli byť obvykle o 7,00 hod. ráno, takže cesta z Martina do Bratislavy im trvala do troch hodín, územím Rakúska prechádzali približne dve a pol až tri hodiny a od rakúskych hraníc do Mníchova

im cesta trvala hodinu až jeden a pol hodiny za predpokladu, že sa nič nestane. Zdržanie v Mníchove bolo odôvodnené väčšinou nakladaním tovaru. Takže po naložení tovaru sa vodiči vracali do Martina zhruba medzi 15,00 až 19,00 hod. podľa toho, ako dlho sa zdržali v Mníchove. Žalovaný tiež uviedol, že na skutočnosť, že žiadnemu zo svojich vodičov nevypláca diéty pri zahraničných pracovných cestách, vodičov upozorňoval už pri nástupe do zamestnania a túto skutočnosť oni akceptovali. Poukázal na skutočnosť, že so žalobcom mal konflikt, ktorý v podstate vyústil do rozviazania pracovného pomeru so žalobcom a to práve môže byť dôvodom, prečo žalobca až neskôr začal uplatňovať nárok na cestovné náhrady.

Zo mzdových listov žalobcu, ktoré žalovaný do spisu pripojil za rok 2006, 2007, 2008 nevyplývalo, že by žalobcovi poskytoval tzv. diéty, resp. cestovné náhrady vo forme stravného pri zahraničných pracovných cestách. Táto skutočnosť však bola nepochybné zistená aj zhodným vyjadrením účastníkov konania.

K praktikám firmy žalovaného v rokoch 2006-2008 pri vysielaní zamestnancov na pracovné cesty do zahraničia sa vyjadrili aj vypočítaní svedkovia.

Po vykonaní dokazovania čítaním mzdových listov žalobcu za roky 2006, 2007 a 2008 výsluchu svedkov Z. M., V. Š., M.Á. F., E. M., O. O. čítaním výpisov z telefónnych účtov žalobcu Okresný súd Martin dňa 3.4.2012 vo veci vyhlásil rozsudok, ktorým vzhľadom na čiastočné obmedzenie nároku žalobcom, konanie o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1512,- eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne za obdobie od 9.6.2009 do zaplatenia zastavil. Žalobcovi priznal sumu 876,- eur spolu s 9% úrokom z omeškania za obdobie od 15.10.2011 do zaplatenia a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. Žalovanému proti žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O. s. p.. Pri tomto rozhodovaní súd vychádzal zo skutočností, že žalobca uplatnil nárok na náhradu stravného za pracovné cesty vykonané do Nemecka v roku 2006 cez Rakúsko, uvedené v podaní zo dňa 20.10.2010, ktoré mali byť uskutočnené od 1.8.2006 do 5.12.2006 v celkovom počte 17 pracovných ciest. V tejto súvislosti súd konštatoval, že žalobca uskutočnenie týchto ciest nepreukázal a ako jediný dôkaz pripojil svoju rukou písanú evidenciu ciest v kalendári, ktorý bol pripojený do súdneho spisu. Takýto dôkaz súd neakceptoval, pretože podľa názoru súdu bol nehodnoverný, išlo o údaje žalobcu, ktoré neboli iným spôsobom verifikované a preto nárok žalobcu na stravné za tam uvedené cesty, nebol preukázaný. Súd sa navyše stotožnil s námietkou právneho zástupcu žalovaného, ktorý poukázal na skutočnosť, že až týmto podaním zo dňa 20.10.2010, ktoré na súd došlo 28.10.2010 žalobca špecifikoval cesty, ktoré mal uskutočniť v roku 2006 a urobil tak po uplynutí trojročnej premlčacej doby po ich uskutočnení, teda v tomto smere je nutné vzhľadom na ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne ustanovenie § 100 ods. 1, § 100 ods. 2 a § 101 Občianskeho zákonníka (Zákon č. 40/1964 Zb.) považovať nároky žalobcu na cestovné náhrady za pracovné cesty v roku 2006 za premlčané. Pokiaľ šlo o nároky za pracovné cesty v roku 2007 a 2008 súd vychádzal zo skutočností, že žalobca prvýkrát špecifikoval niektoré cesty vykonané v roku 2007 a 2008 podaním zo dňa 22.4.2010, ktoré do spisu pripojil 22.4.2010.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené mal takto preukázané uskutočnenie za rok 2007 pracovnej cesty v rozsahu od šesť do dvanásť hodín v zahraničí v dňoch 7.5.2007 až 8.5.2007, o čom svedčí prijímanie a odosielanie SMS správ v Nemecku o 3,10 hod. a 4,48 hod. dňa 8.5.2007, ďalej uskutočnenie pracovnej cesty v zahraničí v rozsahu šesť až dvanásť hodín v dňoch 22.5.2007 a 23.5.2007 o čom svedčí SMS správa pre žalobcu dňa 23.5.2007 o 4,24 hod., vykonanie pracovnej cesty v zahraničí v rozsahu šesť až dvanásť hodín v dňoch 24.6.2007 a 25.6.2007 o čom svedčí aktivita mobilného telefónu žalobcu o 3,33 hod. v Rakúsku a znovu v Rakúsku o 14,00 hod., medzitým o 5,18 hod. v Nemecku, ďalej vykonanie pracovnej cesty v zahraničí v rozsahu nad dvanásť hodín v dňoch 27.6.2007 a 29.6.2007, keď žalobca dňa 28.6.2007 prijímal SMS v Rakúsku o 1,34 hod., potom v Nemecku o 19,21 hod. a znovu v Rakúsku o 20,50 hod., teda zdržiaval sa v zahraničí viac ako 12 hodín, ďalej vykonanie pracovnej cesty v zahraničí nad 12.hodín v dňoch 24.7.2007 až 26.7.2007, keď žalobca používal mobilný telefón v Nemecku o 2,04 hod. a potom znova v Nemecku o 14,49 hod., teda zdržiaval sa v Nemecku nad 12.hodín. Ďalej mal súd preukázané uskutočnenie pracovnej cesty v zahraničí v rozsahu 6.-12.hodín v dňoch 29.7.2007 až 30.7.2007, keď žalobca mal aktívny mobilný telefón o 1,35 hod. v Rakúsku a potom v Nemecku o 8,29 hod.. Pokiaľ ide o tvrdenú pracovnú cestu 1.8.2007 až 2.8.2007, túto žalobca nepreukázal. Súd však mal preukázané vykonanie pracovnej cesty v zahraničí v rozsahu 6.-12.hodín v dňoch 21.8.2007 až

22.8.2007, keď žalobca mal aktívny mobilný telefón v Nemecku o 4,05 hod. a potom o 10,26 hod.. Súd mal potom preukázanú pracovnú cestu v zahraničí v rozsahu 6.-12.hodín dňa 27.8.2007 až 28.8.2007, keď mal žalobca aktívny mobilný telefón o 8,54 hod. v Nemecku a potom o 12,51 hod. v Rakúsku. Podobne mal súd za preukázanú pracovnú cestu v rozsahu 6.-12 hodín dňa 29.8.2007 až 30.8.2007, žalobca mal aktívny mobilný telefón o 9,35 hod. a 10,11 hod. v Nemecku, rovnako pracovnú cestu v rozsahu 6.-12.hodín dňa 24.9.2007 až 25.9.2007, keď mal žalobca aktívny mobilný telefón o 9,30 hod. v Nemecku. Podobne to bolo s pracovnou cestou 8.10.2007, 17.10.2007, 22.10.2007, 28.10.2007 až 29.10.2007, ako aj 7.11.2007 až 8.11.2007, 9.12.2007 až 10.12.2007 a to v rozsahu 6.- 12.hodín, keď v týchto dňoch žalobca mal aktívny mobilný telefón v Nemecku. U pracovnej cesty dňa 17.12.2007 až 19.12.2007 mal súd preukázané trvanie pracovnej cesty v zahraničí v rozsahu nad dvanásť hodín, keď žalobca 18.12.2007 mal mobilný telefón aktívny o 9,53 hod. v Nemecku, potom približne o hodinu neskôr znovu v Nemecku a o 21,30 hod. v Rakúsku. Z tejto pracovnej cesty je zrejmé, že trvala viac ako dvanásť hodín. Súd mal takto preukázané vykonanie 17-tich pracovných ciest v roku 2007 vo vyššie uvedenom čase, z toho troch v rozsahu cez dvanásť hodín v zahraničí, za ktoré patrí náhrada vo výške 100% základnej sadzby a 14.-tich v rozsahu od šesť do dvanásť hodín, za ktoré patrí náhrada vo výške 50% základnej sadzby. Keďže žalobca požadoval za jednu pracovnú cestu 42,-€, súd mu mohol za tri pracovné cesty, za ktoré patrí náhrada vo výške 100% priznať len 42,-€ a za pracovné cesty, za ktoré patrí podľa presvedčenia súdu náhrada vo výške 50% základnej sadzby potom súd mohol priznať vzhľadom na to, že žalobca požadoval za ne 42,-€ sumu 22,50€, čo predstavuje 50% zo sumy 45,-€ (čo bola suma základnej náhrady tak pri pracovnej ceste v Rakúsku ako aj v Nemecku). Spolu potom nároky žalobcu za pracovné cesty uskutočnené v roku 2007 predstavujú sumu 441,-€ (14x22,50+ 3x42,-€).

Pokiaľ ide o rok 2008 výpismi z telefónnych účtov predložených žalobcom mal súd preukázané cesty v rozsahu 6.-12.hodín v zahraničí (vzhľadom na trvanie pobytu v zahraničí podľa svedeckých výpovedí) v dňoch 27.1.2008 až 28.1.2008, keď mal žalobca mobilný telefón aktívny o 9,51 hod. v Nemecku, 10.2.2008 až 12.2.2008, keď o 19,39 hod. aktívny mobilný telefón v Rakúsku, 18.2.2008 až 19.2.2008, keď o 9,39 hod. mal aktívny mobilný telefón v Nemecku, 20.4.2008 až 21.4.2008, keď o 8,38 hod. mal aktívny telefón v Nemecku, dňa 28.8.2008 až 29.8.2008, keď dňa 29.8.2008 mal o 9,32 hod. aktívny telefón v Nemecku, a tiež o 13,19 hod. mal aktívny mobilný telefón v Nemecku, v dňoch 15.9.2008 až 16.9.2008, keď mal aktívny mobilný telefón v Rakúsku, dňa 28.9.2008 až 30.9.2008, keď mal dňa 29.9.2008 aktívny mobilný telefón o 16,50 hod. v Nemecku, a potom o 20,15 hod. v Rakúsku. Za tieto pracovné cesty podľa presvedčenia súdu žalobcovi patrí náhrada stravného vo výške 50% základnej sadzby stravného, teda v sume 22,50€, čo predstavuje 7x22,50€, čiže sumu 157,50€ za týchto sedem pracovných ciest. Žalobca nepreukázal vykonanie pracovnej cesty v dňoch 2.11.2008 až 3.11.2008. Za preukázanú súd považoval aj pracovnú cestu v rozsahu 6.-12.hodín v zahraničí uskutočnenú 30.3.2008 až 31.3.2008, keď mal žalobca aktívny mobilný telefón o 13,30 hod. v Rakúsku, tiež pracovnú cestu uskutočnenú v rovnakom rozsahu 6.-12.hodín dňa 10.9.2008 až 11.9.2008, keď žalobca podľa výpisu z účtu 11.9.2008 platil v Pidingu v Nemecku a tiež o 11,49 hod. mal aktívny mobilný telefón v Nemecku. Ďalej súd považoval za preukázanú pracovnú cestu, ktorú žalobca uskutočnil 12.10.2008 až 13.10.2008, keď žalobca podľa knihy jász za rok 2008 uskutočňoval túto pracovnú cestu dňa 12.10.2008 o 21,00 hod. z Martina s príchodom do Mníchova dňa 13.10.2008 o 6,00 hod., pri odchode z Mníchova dňa 13.10.2008 o 10,00 hod. s príchodom do Martina podľa knihy jász o 18,00 hod., teda v zahraničí bol viac ako dvanásť hodín, avšak podľa názoru súdu návrat na Slovensko bol v neskoršej hodine, ako uvádza kniha jász, nakoľko ešte o 19,22 hod. dňa 13.10.2008 mal žalobca aktívny mobilný telefón v Rakúsku. Teda za túto pracovnú cestu, ktorá v zahraničí trvala viac ako dvanásť hodín, patrí žalobcovi náhrada vo výške 100% základnej sadzby stravného. Súd považoval za preukázanú aj pracovnú cestu, ktorú žalobca uskutočnil 20.10.2008 až 21.10.2008 a to v rozsahu od 6.-12.hodín, keď mal žalobca aktívny mobilný telefón o 13,08 hod. v Nemecku a o 19,41 hod. v Rakúsku. Žalobca podľa presvedčenia súdu preukázal aj vykonanie pracovnej cesty v Nemecku dňa 11.11.2008 až 12.11.2008 v trvaní viac ako 12.hodín, o čom svedčí skutočnosť, že mal 12.11.2008 o 13,43 hod. a o 17,12 hod. aktívny mobilný telefón v Nemecku, avšak podľa knihy jász za rok 2008 motorového vozidla Mercedes Benz ev.č. M.-XXXBZ cestu začal 11.11.2008 o 21,00 hod. v Martine, príchod do Mníchova mal o 6,00 hod. dňa 12.11.2008, z Mníchova toho istého dňa cestoval cez Fraiberg do Passau, Passau opustil o 17,30 hod. a príchod do Martina mal dňa 12.11.2008 o 23,00 hod.. Za túto cestu potom žalobcovi patrí náhrada vo výške 100% základnej sadzby. Za tieto pracovné cesty potom žalobcovi patrí náhrada 3x po 22,50€, 2x v sume 42,-€ ako žiadal žalobca, teda spolu ma patrí suma 151,50€ za týchto päť pracovných ciest.

Žalobca žiadal zahrnúť medzi pracovné cesty, za ktoré uplatňoval nárok za rok 2008 aj pracovnú cestu dňa 7.1.2008 až 8.1.2008 neuvedenú v tabuľkách podania zo dňa 20.10.2010, ale uvedenú v rubrike výpis z knihy jász za rok 2008, avšak táto pracovná cesta nebola, do spisu pripojenými knihami jász, preukázaná. Preukázané však boli niektoré pracovné cesty, ktoré sú uvádzané v tabuľke ako pracovné cesty, ktoré mali byť preukázané evidenciou firmy Krauss Maffei (ktorú ale súd nemohol zabezpečiť pre potreby súdneho konania tak, ako je uvedené vyššie), preto z týchto jász sú podľa presvedčenia súdu preukázané len pracovná cesta vykonaná v dňoch 13.11.2008 a 14.11.2008, o čom svedčí kniha jász resp. evidencia prevádzky automobilu Mercedes Benz ev.č. M.-XXXBZ, z ktorej vyplýva, že žalobca opustil Martin dňa 13.11.2008 o 21,00 hod., do Mníchova dorazil o 6,00 hod. 14.11.2008, Mníchov potom opúšťal o 9,30 hod., v zahraničí v St.Pölten bol o 14,30 hod. a do Martina dorazil o 18,30 hod.. Teda táto pracovná cesta trvala viac ako 12.hodín v zahraničí a patrí za ňu náhrada vo výške 100% základnej sadzby. Rovnako bola preukázaná aj ďalšia pracovná cesta dňa 18.11.2008 až 19.11.2008, ktorú žalobca zahájil v Martine o 21,00 hod. St.Pölten dosiahol o 1,00 hod. dňa 19.11.2008, do Mníchova dorazil o 6,00 hod., Mníchov opúšťal o 10,00 hod. dňa 19.11.2008, St.Pölten opúšťal 19.11.2008 o 14,30 hod. a 18,30 hod. dorazil do Martina, aj v tomto prípade pracovná cesta v zahraničí trvala nad 12.hodín a patrí za ňu náhrada vo výške 100% základnej sadzby. Rovnakým motorovým vozidlom Mercedes Benz ev.č. MT-484BZ žalobca potom uskutočnil aj ďalšiu pracovnú cestu (viď evidencia prevádzky automobilu, ktorú začal 20.11.2008 o 21,00 hod. v Martine, St.Pölten dosiahol o 1,00 hod., do Mníchova dorazil o 6,00 hod. dňa 21.11.2008, Mníchov potom opúšťal o 10,30 hod. dňa 21.11.2008, St.Pölten dosiahol o 15,30 hod. dňa 21.11.2008 a do Martina dorazil o 19,30 hod. dňa 21.11.2008. V tomto prípade tiež teda trvala pracovná cesta v zahraničí vyše dvanástich hodín a aj za túto pracovnú cestu patrí žalobcovi náhrada vo výške 100% základnej sadzby stravného. Keďže žalobca požadoval za každú z pracovných ciest v zahraničí 42,-€, mohol mu súd priznať za tieto tri pracovné cesty 3x po 42,-€, teda spolu sumu 126,-€. Všetky ostatné pracovné cesty, ktoré mal žalobca vykonať podľa podania z 20.10.2010 už hodnoverne preukázané neboli.

Súd takto žalobcovi priznal titulom uplatnených cestovných nárokov na základe vyššie uvedených skutočností sumu 876,- eur.

A vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 150 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešnejší ako žalobca vzhľadom k celkovo uplatňovanému nároku nepriznal právo na náhradu trov konania, hoci inak na ich pomerne krátku časť by mohol mať žalovaný nárok, ak by súd rozhodoval v zmysle ustanovenia § 142 ods.2 O.s.p.. Súd nepovažoval za spravodlivé, aby žalobca, ktorý bol neúspešný podľa presvedčenia súdu len v dôsledku tej skutočnosti, že jeho bývalý zamestnávateľ nevedel riadnu evidenciu o jeho dochádzke, o jeho pracovných cestách, resp. súdu ju nepredložil s odôvodnením, že ju stratil, a žalobca sa tak ocitol v dôkaznej núdzi, niesol zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k svojmu bývalému zamestnávateľovi, ktorý flagrantne porušoval svoje pracovno-právne povinnosti vo vzťahu k zamestnancom, pokiaľ ide o poskytovanie plnení, ktoré pre neho vyplývali zo Zákona o cestovných náhradách. Preto súd úspešnejšiemu žalovanému proti menej úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že rozsudok prvostupňového súdu je nepreskúmateľný. Závery súdu sú protirečivé i neúplné, keď z neho nie je možné ustáliť akou úvahou sa riadil pri priznávaní nároku, keď kráti uplatnený nárok na jednu polovicu za jazdy, ktoré logicky nebolo možné vykonať bez toho, aby sa v zahraničí zdržiaval dlhšie ako 12 hodín. Poukázal na výpoveď vypočutých svedkov, ktorí ohraničili dĺžku trvania pracovnej cesty rôznymi časmi, ale ani u jedného zo svedkov nevyplývalo, že by služobná cesta Mníchova a späť s pobytom mimo územia SR bola kratšia ako 12 hodín. Podľa názoru žalujúcej strany do cesty nemožno počítat len čas, ktorý strávil za volantom, pri ceste pri ktorej išlo vzdialenosť mimo územia SR v dĺžke 1100 km počas ktorej je nutné spraviť minimálne jednu bezpečnostnú prestávku by sa minimálne o tento čas predĺžila cesta o pol hodinu a tiež jeho pobyt v zahraničí.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, na základe odvolania žalobcu uznesením sp. zn. 9Co 252/2012 zo dňa 29.11.2012 rozsudok Okresného súdu vo výrokoch, ktorým návrh žalobcu vo zvyšku zamietol, ako aj vo výroku o náhrade trov konania zrušil a v týchto častiach vec vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd v predmetnom uznesení poukázal na ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. a uviedol, že je nutné prisvedčiť žalobcovi v tom, že z rozhodnutia prvostupňového súdu nie je zrejmé, ktorými konkrétnymi skutočnosťami sa riadil, ak ustálil dĺžku trvania služobnej cesty rozdielne a v niektorých prípadoch mu priznal náhradu vo výške 50%, a konštatuje, že väčšina svedkov túto skutočnosť potvrdila, z jeho rozhodnutia by malo potom byť zrejmé, z ktorých konkrétnych svedeckých výpovedí vychádzal a z akých dôvodov neprihliadal na výpoveď ostatných svedkov, ktorí potvrdili skutočnosti uvádzané žalobcom.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu vyhodnotiť výpovede svedkov, týkajúce sa dĺžky trvania služobnej cesty v zahraničí a z rozhodnutia prvostupňového súdu malo by byť zrejmé, tak ako je to uvedené vyššie prečo neprihliadol na výpovede tých svedkov, ktorí potvrdili dĺžku trvania zahraničnej služobnej cesty nad 12 hodín, tak ako to napokon tvrdí i žalobca. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani skutočnosť, keď jednotliví svedkovia sú buď bývalými alebo súčasnými zamestnancami žalovaného a tak tzv. matematické vyjadrenie svedeckých výpovedí nemôže preukazovať tú, ktorú rozhodujúcu skutočnosť.

V situácií, keď žalovaný zamestnávateľ si neplnil svoje zákonné povinnosti a nebol schopný súdu preukázať výpisy zo služobných ciest, ani dochádzku zamestnancov, ako i s prihliadnutím na rozpory vo výpovediach svedkov, by mal okresný súd v ďalšom konaní zisťovať objektívnu dĺžku trvania služobnej cesty a to i prostredníctvom iného autodopravcu, poprípade prostredníctvom združenia autodopravcov, ktorí môžu súdu ozrejmiť dĺžku trvania zahraničnej služobnej cesty z Martina do Mníchova a späť, pri optimálnom dodržaní bezpečnostných prestávok, ako aj pri zohľadnení nakládky a vykládky tovaru. Nemôže byť totiž na ujmu zamestnávateľa, ak zamestnanec zo subjektívnych dôvodov výrazne prekročí dĺžku trvania služobnej cesty, a preto ani dôkazy predložené žalobcom, telefónne výpisy a pod. ešte sami o sebe nemusia byť relevantné pre posúdenie dĺžky trvania pracovnej cesty.

Vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol prvostupňový súd viazaný, Okresný súd Martin v ďalšom konaní doplnil dokazovanie vykonaním dožiadania na firmu Krauss Maffei s. r. o. so sídlom v Sučanoch, ďalej na firmu STATUS S s. r. o. so sídlom v Martine, pričom prihliadal ja na výsledky dovtedy vykonaného dokazovania a vyhodnotil výpovede predtým vypočutých svedkov uvedených vyššie.

Svedok Z. M., bývalý zamestnanec žalovaného potvrdil, že pracovníci žalovaného väčšinou vykonávali pracovné cesty do Mníchova v Nemecku, ktorá cesta trvala podľa situácie na ceste a dĺžke náklady tovaru zhruba 8.-10 .hodín. Z toho dve až tri hodiny na území SR, teda Mníchov bolo možné dosiahnuť po 8-10.hodinách jazdy. Cestovné náhrady si tento svedok neuplatňoval, vo firme žalovaného sa nevypisovali cestovné príkazy, a nepredkladalo sa vyúčtovanie pracovnej cesty. Svedok uviedol, že v prípade optimálneho času nákladky tovaru sa v Mníchove zdržal dve až tri hodiny a od slovenských hraníc s Rakúskom cesta v zahraničí do Mníchova cez Rakúsko a Nemecko trvala približne 6. až 7. hodín v závislosti na okolnostiach premávky.

Svedok V. Š., tiež bývalý zamestnanec žalovaného potvrdil, že rovnako ako žalobca vykonával cesty z Martina do Mníchova ale aj do iných miest v Nemecku a v Rakúsku. Cestovné náhrady si u žalovaného nikdy neúčtoval, vedel, že na ne nemá nárok, pretože mu zamestnávateľ určil, akú sumu zarobí za mesiac, ak si odjazdí isté cesty. Napríklad pri dvoch cestách do Mníchova mal dostať 650,- až 700,-€. Žalobca si ohľadne pracovných ciest niečo vypisoval a dával to ďalej. Išlo o papiere na diéty. On sám, teda svedok, to nežiadal, pretože vedel, že by u zamestnávateľa, teda žalovaného nepochodil. Ak sa robila cesta do Mníchova, cesta trvala 20. až 24.hodín, z toho v Rakúsku jedným smerom sa jazdilo tri až štyri hodiny a v Nemecku do Mníchova jeden až polhodiny až dve hodiny po prekročení hranice medzi Rakúskom a Nemeckom.

Svedok M. F., tiež bývalý zamestnanec žalovaného potvrdil, že cesta z Martina do Mníchova trvala minimálne 16. až 18.hodín od výjazdu z Martina po opätovný návrat do Martina. Dĺžka cesty závisela aj od dĺžky nákladky v Mníchove. Cesta do Bratislavy pritom trvala dve až tri hodiny. Ani on nepredkladal vyúčtovanie pracovných ciest do zahraničia, nebol si ani vedomý, že tak by bol robil nejaký iný zamestnanec žalovaného, pretože keď nastupoval do pracovného pomeru u žalovaného, mal s ním jasnú dohodu, že bude dostávať stravné lístky, dostane sľúbený plat a diéty si účtovať nebude.

Aj svedok E. M., zamestnanec žalovaného v čase výsluchu, potvrdil, že cesta do Mníchova a späť trvala približne 20.hodín, z toho zhruba 4.hodiny sa jazdilo na Slovensku. Uviedol, že až od začiatku roku 2010 sa vo firme žalovaného začali vypisovať cestovné príkazy a vyúčtovávať pracovné cesty, dovtedy sa to nerobilo. Zamestnanci dostávali stravné lístky.

Svedok O. O., tiež zamestnanec žalovaného, bývalý kolega žalobcu uviedol, že cesta z Martina do Mníchova trvá 7. až 8.hodín a približne toľko aj späť. Zdržanie v Mníchove závisí od dĺžky nákladky tovaru. Ani tento svedok si neuplatňoval vo vzťahu k zamestnávateľovi cestovné náhrady vo forme diét a potvrdil, že s tým sa vo firme žalovaného začalo až začiatkom roku 2010. Aj on potvrdil, že do Mníchova sa odchádzalo vo večerných hodinách zhruba okolo 20,00 až 21,00 hod. a do Mníchova dorazili zhruba hodinu pred otvorením firmy.

Obchodná spoločnosť Krauss Maffei s. r. o so sídlom v Sučanoch súdu oznámila (č. I. 346), že vykonáva vývoz a dovoz tovaru do a z firmy Krauss Maffei Technologies v Mníchove prostredníctvom zmluvnej prepravy Hajčík s. r. o.. Zmluvne má dohodnuté pevné ceny prepravy, ktoré sa neodvíjajú od časovej dĺžky cesty, takže nevie posúdiť dĺžku cesty v rámci tejto prepravy, ani čas vykládky a nakládky tovaru. Táto firma ale uviedla, že jej zamestnanci vykonávajú nariadené pracovné cesty len osobnými autami za účelom školenia, zaúčania, jednaní a pod.. Neprevážajú žiadny tovar ani materiál. A z tejto skúsenosti je jej známe, že cesta Martin - Mníchov štandardne trvá 7-8 hodín na osobnom motorovom vozidle.

Na základe žiadosti žalobcu, ktorý žiadal, aby súd dotazoval firmu STATUS S, s. r. o. so sídlom v Martine, keďže táto firma podľa jeho vedomosti vykonávala a vykonáva autodopravu do Mníchova, súd dožiadal aj túto firmu a táto obchodná spoločnosť súdu listom zo dňa 6.2.2014 (č. I. 357) oznámila, že trasa Martin - Mníchov je dlhá 780 km, čo je približne 8 hodín jazdy, z čoho na úsek po Slovensku pripadá cca 2,3 hodiny jazdy, rakúsky úsek trvá cca 3,5 hodiny a nemecký úsek cca 2 hodiny. Po prejazdení maximálne 4,5 hodín jazdy vodič musí urobiť bezpečnostnú prestávku v trvaní 45 minút.

Vyhodnotiac tieto dôkazy súd prehodnotil svoj názor vyslovený v pôvodnom rozsudku a prihliadal na nesporné skutočnosti, ktorými bol fakt, že žalobca ako vodič dodávky, vždy viezol alebo privážal tovar z Mníchova do Sučian, a teda musel nielen vykonávať počas jednej jazdy minimálne jednu bezpečnostnú prestávku v trvaní minimálne 30 minút, ale musel predmetný tovar vyložiť, prípadne naložiť, čím vznikala ďalšia potreba zdržať sa v zahraničí. Aj s prihliadnutím na vyjadrenia dožiadaných obchodných spoločností, z ktorých jedna vykonáva cesty do Mníchova len osobným motorovým vozidlom bez vykládky a nakládky tovaru a druhá sa zaoberá nákladnou prepravou súd s prihliadnutím na výpovede vyššie uvádzaných svedkov, a nimi uvádzané časy dĺžky cesty z Martina do Mníchova a späť dospel k presvedčeniu, že je nereálne, aby cesta z Martina do Mníchova a späť spolu s povinnou bezpečnostnou prestávkou trvala a časom potrebným na nakládku a vykládku tovaru trvala menej než 17 - 18 hodín, z čoho približne 4 hodiny vodič trávil na území SR, preto je nutné vychádzať zo skutočností, že pobyt vodiča v zahraničí pri takýchto pracovných cestách trval viac ako 12 hodín. S odvolaním sa na závery svojho prvého rozsudku, kde mal súd preukázané na základe tam uvádzaných skutočností, vykonanie 17 pracovných ciest v roku 2007, by potom za tieto cesty žalobcovi patrila náhrada stravného v sume základnej sadzby stravného v zmysle § 13 ods. 4 Zákona o cestovných náhradách, keďže však žalobca požadoval 42,- eur za jednu cestu, patrila by mu náhrada stravného 17 x 42,- eur. Za rok 2008 mal súd preukázaný na základe skutočností uvádzaných už vo svojom prvom rozsudku vykonanie 15 ciest za ktoré by mu patrila náhrada opäť v požadovanej výške 42,- eur, tak ako požadoval žalobca. Spolu mal súd preukázaných vykonanie 32 pracovných ciest, za ktoré by bolo nutné poskytnúť požadovanú náhradu vo výške 1344,- eur, keďže už v prvom rozsudku súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 876,- eur titulom vykonania týchto pracovných ciest, rozdiel potom predstavuje sumu 468,- eur. A

túto sumu súd žalobcovi priznal. Pri prisudzovaní tohto nároku súd vychádzal z nasledovných zákonných ustanovení.

Keďže medzi účastníkmi bolo nesporné a vykonaným dokazovaním sa preukázalo, že žalobca v rokoch 2006 až 2008 bol zamestnancom žalovaného a vykonával pracovné cesty do zahraničia, nároky žalobcu súd posudzoval v zmysle nasledovných zákonných ustanovení.

Podľa § 145 ods.1 Zákonníka práce (Zák.č.311/2001 Z.z.) zamestnávateľ poskytuje zamestnancovi za podmienok ustanovených osobitným predpisom cestovné náhrady, náhrady sťahovacích výdavkov a iných výdavkov, ktoré mu vzniknú pri plnení pracovných povinností.

Týmto osobitným predpisom je Zák.č.283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení účinnom v rokoch 2006-2008.

Podľa § 2 ods.1 Zákona o cestovných náhradách, pracovná cesta podľa tohto zákona je čas od nástupu zamestnanca na cestu, na výkon práce do iného miesta ako je jeho pravidelné pracovisko vrátane výkonu práce v tomto mieste do skončenia tejto cesty. Pracovná cesta podľa tohto zákona je cesta, ktorá trvá od nástupu osoby uvedenej v § 1 ods.2 na cestu na plnenie činnosti pre ňu vyplývajúcej z osobitného postavenia vrátane výkonu činnosti do skončenia tejto cesty.

Podľa § 2 ods.2 Zákona o cestovných náhradách, zahraničná pracovná cesta podľa tohto zákona je čas pracovnej cesty (ods.1) v zahraničí vrátane výkonu práce v zahraničí do skončenia tejto cesty.

Podľa § 3 ods.1 Zákona o cestovných náhradách zamestnávateľ vysielajúci zamestnanca na pracovnú cestu, písomne určí miesto nástupu, miesto výkonu práce, čas trvania, spôsob dopravy a miesto skončenia pracovnej cesty; môže určiť aj ďalšie podmienky pracovnej cesty. Zamestnávateľ je pritom povinný prihliadať na oprávnené záujmy zamestnanca.

Podľa § 4 ods.1 písm.c/ Zákona o cestovných náhradách, zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu patrí stravné.

Podľa § 10 Zákona o cestovných náhradách, na poskytovanie náhrad pri zahraničných pracovných cestách vrátane iných náhrad a vyšších náhrad sa vzťahujú ustanovenia § 3 až 9 ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13 ods.1 Zákona o cestovných náhradách, pri zahraničnej pracovnej ceste zamestnancovi patrí za každý kalendárny deň zahraničnej pracovnej cesty za podmienok ustanovených týmto zákonom, stravné v cudzej mene. Stravné v cudzej mene je ustanovené v závislosti od času trvania zahraničnej pracovnej cesty mimo územia SR v kalendárnom dni, pričom čas trvania zahraničnej pracovnej cesty mimo územia SR je rozdelený na časové pásma a/ do 6.-tich hodín vrátane, b/ nad 6.hodín až 12.hodín, c/ nad 12.hodín.

Podľa § 13 ods.2 Zákona o cestovných náhradách, základné sadzby stravného v cudzej mene ustanoví opatrenie, ktoré vydá Ministerstvo financií SR (ďalej len ministerstvo financií) vždy pre nasledujúci kalendárny rok tak, aby nadobudlo účinnosť 1.1. príslušného kalendárneho roka; v priebehu kalendárneho roka základné sadzby stravného v cudzej mene upraví ministerstvo financií ak zmena úrovne cien vo verejných stravovacích zariadeniach v jednotlivých krajinách dosiahne od poslednej úpravy aspoň 10%. Opatrenie sa vyhlási uverejnením jeho úplného znenia.

Podľa § 13 ods.3 Zákona o cestovných náhradách, základné sadzby stravného v cudzej mene podľa ods.2 pre jednotlivé krajiny ustanoví ministerstvo financií na základe návrhu Ministerstva zahraničných

vecí SR vypracovaného podľa podkladov zastupiteľských úradov o cenách jedál a nealkoholických nápojov vo verejných stravovacích zariadeniach v jednotlivých krajinách, alebo s využitím štatistických údajov Medzinárodného menového fondu, Organizácie spojených národov alebo iných medzinárodných finančných štatistických údajov.

Podľa § 13 ods.4 Zákona o cestovných náhradách ak zahraničná pracovná cesta mimo územia SR prvá v kalendárnom dni a/ do 6.-tich hodín vrátane patrí zamestnancovi stravné vo výške 25% zo základnej sadzby stravného, b/ nad 6. až 12.hodín patrí zamestnancovi stravné vo výške 50% zo základnej sadzby stravného, c/ nad 12.hodín patrí zamestnancovi stravné v sume základnej sadzby stravného.

Podľa § 13 ods.5 Zákona o cestovných náhradách, stravné v cudzej mene za kalendárny deň poskytne zamestnávateľ zamestnancovi v mene a vo výške stravného ustanoveného pre krajinu, v ktorej zamestnanec trávi v kalendárnom dni najviac hodín. Ak zamestnanec strávi v kalendárnom dni rovnaký počet hodín vo viacerých krajinách, zamestnávateľ poskytne stravné v cudzej mene, v ktorej je pre zamestnanca výhodnejšie.

Podľa § 13 ods.7 Zákona o cestovných náhradách ak ma zamestnanec na zahraničnej pracovnej ceste preukázane zabezpečené bezplatne stravovanie v celom rozsahu, zamestnávateľ mu stravné neposkytuje. Ak má zamestnanec na zahraničnej pracovnej ceste preukázane zabezpečené bezplatné stravovanie čiastočne, zamestnávateľ stravné určené podľa ods.1 až 6 kráti o 25% za bezplatne poskytnuté raňajky, o 40% za bezplatne poskytnutý obed a 35% za bezplatne poskytnutú večeru z ustanovenej sumy stravného pre časové pásmo nad 12.hodín alebo z najvyššej dohodnutej sumy stravného podľa ods.6.

Podľa § 16 ods.2 Zákona o cestovných náhradách, pri zahraničnej pracovnej ceste, ktorá sa začína a končí na území SR je na vznik nároku na náhrady poskytované v cudzej mene rozhodujúci čas prechodu Slovenskej štátnej hranice, odlet a prílet lietadla podľa letového poriadku, alebo príchod a odchod lode z prístavu, v ktorom sa vykonáva vstupná alebo výstupná colná kontrola a pasová kontrola.

Podľa § 36 ods.3 Zákona o cestovných náhradách, zamestnanec je povinný do 10.-tich pracovných dní po dni skončenia pracovného cesty, predložiť zamestnávateľovi písomné doklady potrebné na vyúčtovanie pracovnej cesty a tiež vrátiť nevyúčtovaný preddavok. Zamestnávateľ môže zamestnancom, ktorým častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania vo vnútornom predpise určiť dlhší čas na predloženie písomných dokladov potrebných na vyúčtovanie pracovnej cesty a vrátenie vyúčtovaného preddavku, najdlhšie však do 30.-tich kalendárnych dní po dni skončenia pracovnej cesty.

Podľa § 36 ods.4 Zákona o cestovných náhradách zamestnávateľ je povinný do desiatich pracovných dní odo dňa predloženia písomných dokladov vykonať vyúčtovanie pracovnej cesty zamestnanca a uspokojiť jeho nároky. Zamestnávateľ môže zamestnancom, ktorých častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania vo vnútornom predpise určiť dlhší čas na vyúčtovanie pracovnej cesty, najdlhšie však do 30.-tich kalendárnych dní odo dňa predloženia písomných dokladov.

Podľa §36 ods.1 Zákonníka práce, k zániku práva preto, že sa v stanovenej lehote neuplatnilo, dochádza len v prípadoch uvedených v § 25 ods.2, § 63 ods.3 a 4, § 68 ods.2, § 69 ods.3, § 75 ods.3, § 77, § 103 ods.4, § 193 ods.2 a § 240 ods.8. Ak sa právo uplatnilo po uplynutí stanovenej lehoty, súd prihliadne na zánik práva, aj keď to účastník konania nenamietne.

Podľa § 1 ods.4 Zákonníka práce, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy Občiansky zákonník.

Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§101 až 110) . Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods.2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz.

Pokiaľ ide o opatrenia ministerstva financií, na ktoré odkazoval pri určení základných sadziieb stravného v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách Zákon o cestovných náhradách pre rok 2006 to bolo Opatrenie z Ministerstva financií SR č.582/2005 Z.z., pre rok 2007 bolo Opatrenie z Ministerstva financií SR č.641/2006 Z.z. a pre rok 2008 to bolo Opatrenie z Ministerstva financií SR č.625/2007 Z.z.. Vo všetkých týchto opatreniach bola stanovená základná sadzba stravného v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách tak pre Rakúsko, ako aj pre Nemecko vo všetkých týchto rokoch po 45,--€ denne.

Pokiaľ ide o posudzovanie pracovných ciest, ktoré žalobca mal uskutočňovať v čase od 1.8.2006 do 5.12.2006 v celkovom počte 17 pracovných ciest súd zotrváva na záveroch svojho pôvodného rozsudku a totiž, že žalobca vykonaním týchto pracovných ciest nepreukázal a v prípade, že by ich preukázal nárok na stravné za tieto pracovné cesty bol premlčaný. Rovnako bol premlčaný nárok na stravné za pracovné cesty uskutočnené pred 22.4.2007, keďže žalobca ich špecifikoval až podaním zo dňa 22.4.2010, ktoré do spisu pripojil toho istého dňa.

Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia a konštatované skutočnosti súd potom v rozsudku žalovanému priznal doplatok stravného v sume 468,- eur u tých pracovných ciest, kde pôvodne priznával len stravné vo výške 50% základnej sadzby stravného.

Žalobca neprodukoval v ďalšom konaní dôkazy, ktoré by súd musel zobrať do úvahy a ktoré by preukázali, že žalobca vykonal viac pracovných ciest, než súd už písomne považoval za preukázané (17 pracovných ciest v roku 2007 a 15 pracovných ciest v roku 2008). A preto súd, keďže žalobca na žalobe aj v ďalšej časti konania zotrval, vo zvyšku uplatneného nároku jeho žalobu zamietol. Z rovnakých dôvodov potom aké vyslovil vo svojom prvom rozsudku súd k sume 468,- eur priznal nárok na 9% úrok z omeškania ročne od 15.10.2011 do zaplatenia.

Súd takto žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pretože tento deň súvisí s vyprecizovaním žalobného návrhu a presnou špecifikáciou začiatku a konca pracovnej cesty podaním žalobcu zo dňa 20.10.2010, ktorý bol do spisu doručený 28.10.2010 a právnomu zástupcovi žalovaného doručený 30.9.2011. Žalovaný mohol na základe takto vyprecizovaného podania poskytnúť žalobcovi cestovné náhrady v 10-dňovej lehote v zmysle § 36 ods. 4 Zákona o cestovných náhradách do 14.10.2011 a keďže tak neurobil, dňom 15.10.2011 sa dostal do omeškania.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p.. V tomto konaní boli obaja účastníci úspešní aj neúspešní, aj keď s prihliadnutím na pôvodne uplatnenú sumu 5040,- eur javí sa byť ako úspešnejší účastník konania, žalovaný, vzhľadom na okolnosti prípadu, kde žalovaný zamestnávateľ porušil svoje povinnosti pri pracovných cestách zamestnancov, rozhodol sa náhradu trov konania pomerne nekrátiť a rozhodnúť o trovách konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania proti tomu druhému.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.